

СЕКЦІЯ 9

МОВНА ПІДГОТОВКА ФАХІВЦЯ

Андренко К.
НТУ «ХП»

БАГАТСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Найбільший скарб народу – це його мова. Актуальність теми полягає в тому, що саме мова, яка віками, тисячоліттями складалася, шліфувалася на землі предків, передавалася з покоління в покоління, дедалі точніше і повніше відображаючи душу народу й водночас формуючи її. Досвід людства упродовж тисячоліть переконливо доводить, що мова об'єднує народи в нації й зміцнює державу.

Мова – одне із чудес, за допомогою якого люди передають найтонші відтінки думок і почуттів. Вона віддзеркалює душу народу, його історію. Вона запашна, співуча, гнучка, милозвучна, сповнена музики і квіткових пахощів.

Проголошення незалежності дало можливість українській культурі зайняти належне їй місце. А основою, джерелом культури є материнська мова. А яка ж красива, яка милозвучна ота материнська рідна мова. Яка багата у висловах, порівняннях, метафорах, гіперболах тощо. Вони не можуть не вплинути на людські почуття. Скажімо, картина дощу з повісті «Микола Джеря» Нечуя-Левицького: «Море застогнало й загуло, як сосновий бір в час бурі. Берег закутався в туман та в дощ. Сонце зійшло за хмари. Все змішалось в одну мить і злилось до купи: і земля, і море. На морі стало поночі, і тільки вітер свистів, шипів та ревів, як звір». Або ранок у лісі з казки «Хо» М. Коцюбинського: «Стрепенувся врешті ліс і собі заграв... Зашепотіли збуджені листочки, оповідаючи сни свої, заметушилась у травичці комашня, розітнулося в гущині голосне щебетання й полинуло високо – туди, де небо міниться, де небо грає всякими барвами...».

Отже українська мова – дар Божий. Вона багата, чиста й правдива. Ми низько вклоняємося нашим пращурам за воістину солов'їну мову! І нам – тим, хто живе нині на прадавній матінці-землі, треба багато зробити, щоб усі русифіковані українці зрозуміли велич та красу своєї мови.

Атдаев Я., Ярмамедов О., Салаков А.
ХНУСА

М.Ю. ЛЕРМОНТОВ В ЖИЗНИ И ТВОРЧЕСТВЕ ТАРАСА ШЕВЧЕНКО И ИВАНА ФРАНКО

Русская литературная классика, поэзия и проза М.Ю. Лермонтова всегда была в центре внимания творцов новой украинской литературы, включая главных из них – Тараса Шевченко и Ивана Франко. Интерес к наследию Лермонтова и большую личную симпатию, даже любовь к нему Шевченко и Франко пронесли через всю свою жизнь. Особенно дорог Лермонтов был Шевченко, который называл погибшего поэта не иначе как «Великомучениче святой», «Пророче Божий». Поэзия Лермонтова вдохновляла Шевченко на создание собственных произведений, включая отдельные рисунки («Умирающий гладиатор»). Для Франко Лермонтов был скорее своеобразным мировым поэтическим камертоном, на величие которого и значение для украинской литературы он неоднократно указывал в своих многочисленных литературоведческих работах.

1814 год дал мировой культуре двух гениев – украинца и русского, в судьбах которых находим удивительные сближения: оба поэта были ещё и талантливыми художниками, оба за свои стихи, за честную гражданскую позицию оказались в немилости у царской власти: Шевченко сослан «с запретом писать и рисовать» в солдаты, в оренбургские степи, а затем в пустыню на полуостров Мангышлак, а Лермонтов – отправлен в действующую армию на Кавказ. После кончины прах обоих был перезахоронен. Достаточно много поразительных совпадений в их поэзии, взять хотя бы перекликающиеся между собой стихотворения «Пророк» у Лермонтова и Шевченко, мотивы «Казачьей колыбельной» и «Ой, люлі, люлі, моя дитино...». Творчество Михаила Лермонтова в Украине любят и